

[Sigsgaard.]

beklageligt, at jeg ikke var nået længere end — jeg ved ikke, om det var hr. Horn eller andre var nået i 1920 — vil jeg kun sige dette, at hvis man vil åbne området her for privat profit, vil jeg sætte mig imod det. Jeg er altså ikke nået så langt, som hr. Horn var nået siden 1920; og jeg er glad for, at jeg ikke er nået dertil. Jeg synes ikke, vi skal sælge den ene skanse efter den anden.

I mit første indlæg var jeg videre inde på ønskeligheden af, at også den nuværende regering arbejdede med lidt mere langsigtede budgetskitser, perspektivplaner, eller hvad man nu vil kalde det. Nu ser jeg, at økonomiministeren desværre er gået, og jeg ved ikke, om ministeren for offentlige arbejder er i stand til at udtale sig mere om dette spørgsmål, end han har gjort, men jeg så meget gerne en udtalelse om, at man fortsatte det arbejde, og at tinget hurtigt ville blive stillet over for et forslag til en sådan 10-15-20-årig budgetskitse.

Ministeren var i øvrigt inde på, at man kunne betragte investeringen i en ny lufthavn som værende, hvis den blev foretaget privat, helt uafhængig af landets økonomi i øvrigt. Jeg skal ikke gå nærmere ind i en debat herom; jeg tror bare ikke, at ministerens argument her er holdbart.

Ministeren sagde videre, at det, at lufthavnen eventuelt forblev i Kastrup, ville være det samme som ingenting at gøre; det sagde ministeren i en omtale af de forskellige muligheder, der lå. Jeg vil gerne sige, at jeg tror nok, jeg ville være meget betænkelig, hvis man valgte en udbygning af lufthavnen i det område, hvor den ligger nu, men vi må vel på den anden side erkende, at undersøgelse af denne mulighed blev standset så tidligt, at vi faktisk ikke ved så forfærdelig meget om den og da slet ikke om den økonomiske side.

Hr. Horn sagde, at støjproblemerne, når man skal vælge mellem Sydamergerløsningsen og Saltholmløsningsen, er så lette, at selv et barn kan se, at Saltholm må foretrækkes — sådan forstod jeg det. Nu er det jo sådan,

at førende støjekspertter har brugt, går jeg ud fra, hundreder af timer på netop de problemer, og resultatet er i hvert fald ikke blevet så enkelt, at det af deres rapporter fremgår, at det klart kan fastslås, at Saltholm støjmessigt må foretrækkes fremfor Sydamerger, måske tværtimod.

(Kort bemærkning).

Skovmand: Jeg beklager, at hr. Horn tror, at jeg nærer et personligt had til ham. Det har jeg aldrig gjort. Derimod har jeg næret en vis kritisk indstilling over for hans embedsførelse som minister for offentlige arbejder, og det er en anden ting, som jeg ikke synes man skal forveksle med det første. Jeg synes, hr. Horns bemærkning om, at hvis ikke han havde sat de eksperter i gang, som man satte i Saltholmudvalget, havde vi ikke siddet her i dag, i og for sig er ret afslørende. For det, vi må konstaterer i dag, er jo netop, at vi ikke har noget tilfredsstillende grundlag. Derfor synes jeg ikke, at hr. Horn kan forsvare sin handlemåde på det grundlag.

Det, det drejer sig om — og der synes jeg igen, at hr. Aksel Larsen er på vildspor — er jo ikke, hvorvidt man nærer nogen personlig modvilje mod de eksperter, der sidder i disse udvalg. Jeg anerkender fuldt ud, at en mand, der sidder i et udvalg som repræsentant for Kampsax, må pleje Kampsax' interesser, og derfor er det netop; jeg beklager, at man fremstiller det, som om han plejer statens interesser.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard: Det er jo et meget fremrykket tidspunkt, men jeg synes alligevel ikke, at hr. Sigsgaard skal have det sidste ord vedrørende spørgsmålet om privat finansiering og offentlig finansiering og spørgsmålet om arbejdsløshed. Sagen er den — det kan man ikke benægte — at der jo nu er en international overskudsproduktion og overkapacitet i værftsindustrien, og at vi herhjemme har frygtelige problemer i den forbindelse, men at vi kunne løse nogle af